

לודמיר

מקושרים לצדיק מאז ועד היום

להפצת משנתו ותורתו הבהירה של קודש הקדשים רבי שלמה מקארלין זי"ע סיפורים ותולדותיו, ותולדות זרעו אחריו

סמוך לציון קודש הקדשים רבי שלמה מקארלין זי"ע

גליון 282 |

פרשת נשא תשפ"ו

שעל הציון של הקדוש הזה הוא ממש כמו שעומדים לפניו בחיים חיותו

אין הויף

ביים רבי'ן

אשתקד, זכתה העיר לודמיר לביקור מרומם של עדת חסידי טשערנאביל בראשות כ"ק אדמו"ר שליט"א, במסגרת מסע הקודש לתומכי חצר הקודש טשערנאביל. באותו ביקור מיוחד, זכינו שהרבי שליט"א יקבע מזוזה בפתח ההיכל החדש - "דעם רבינ'ס זאל", ואף יכניס בה ספר תורה. מהו הקשר המיוחד של האדמו"ר מטשערנאביל לציון רבינו בלודמיר? ומדוע דווקא בפתח אוהל הציון, שם עצר הרבי? על כך ועוד בריאיון שלפניכם, אותו ערכנו עם אחד ממשתתפי המסע:

לעלות למחרת, שכן החוק אוסר על יציאה לרחוב לאחר השעה שתיים עשרה בלילה.

הגבאים ניגשו אל הרבי ושאלו אותו, האם רצונו לעלות עכשיו למרות הסכנה שבדבר, שכן אנו עוברים על החוק, או לוותר על ה'לחיים טיש'. הרבי בירר את כל הפרטים הנדרשים, והכריע לא לוותר על ה'לחיים טיש', למרות שהעליה לציון הקדוש יהיה כבר בזמן העוצר.

כשהגענו למקום, חיכתה שם המשטרה. לרגע חששנו שמא באו למנוע את העלייה לציון בשל העוצר, אך אז התרחש דבר מפתיע: באורח פלא, ובאופן חריג שאינו מצוי כלל, אישרו השוטרים את העלייה לציון למרות העוצר.

אם כן, תוכל לתאר מה קרה כאשר הרבי הגיע לציון, שכן זהו מקום אשר חשקה נפשו להגיע לשם במשך שנים ארוכות.

כאן התרחש הרגע שאיש מהנוכחים לא ישכח. הרבי הגיע עד פתח הציון, אך לא נכנס פנימה. היה נראה כי פחד וחרדת קודש נפלו על הרבי. באותם רגעים ניתן היה להבין מעט מן המסופר על צדיקים שכאשר הגיעו לציון הקדוש, נפל עליהם פחד, משום שחשו שבעל ההילולא עומד שם כבחיים חיותו ממש. וכך נשאר הרבי לעמוד בפתח הציון, מבלי להיכנס פנימה. הרבי שפך שיח בדמעות ובתחנונים, ופניו חתומות באימה ובדבקות, מתוך תחושה מוחשית כי רבינו הקדוש, רבי שלמה, נמצא כאן. ואם אכן רבינו הקדוש נמצא כאן, הרי שזהו עת רצון ומסוגל לישועות גדולות.

וכן, כשהרבי בפתח והחסידים בפנים, בקעו תפילותיהם רקיעים, והמשתתפים הרגישו כי אלו רגעים שלא יישכחו כל ימי חייהם.

הדמעות בציון. זה היה מסע שייזכר לדורות, ומיד תבינו גם מדוע.

במהלך הביקור קבע הרבי מזוזה בפתח ההיכל החדש - "דעם רבינ'ס זאל". לאחר תפילת מעריב נערכה הכנסת ספר תורה מרוממת ושמחה לבית רבינו.

השעה היתה כבר אחת עשרה וחצי בלילה, ובשל מצב המלחמה באוקראינה, החל מהשעה שתיים עשרה בלילה חל עוצר מוחלט, האוסר יציאה לרחובות ועריכת אירועים המוניים. ולכן הסתפקנו האם לערוך "לחיים טיש" ולאחר מכן לעלות לציון הקדוש, או

"רבינו שליט"א, נשא בלבו במשך שנים רצון עז לפקוד את ציון רבינו בלודמיר. אלא שלהוציא את הרבי למסע ארוך מוחץ לארץ, בגילו ובמצבו, לא היה דבר פשוט כלל, ולכן פעם אחר פעם נדחה הדבר.

פעם אחת אף היה הרבי שליט"א בציון הקדוש בליז'נסק, והרבי ביקש מהגבאים שיקחו אותו ללודמיר, אך מכיוון שהיה כבר מאוחר, וכבר היו צריכים לחזור ארצה, ולא יכלו לאחר את הטיסה, לא יצא הדבר לפועל.

השנים חלפו, אך הרצון להגיע ללודמיר לא דעך. מדי פעם היה הרבי מזכיר את הדבר, כבדרך אגב, אך היה ניכר עד כמה המקום קרוב ללבו.

אז הבנו, כי הרבי בעצמו, השתוקק להגיע לציון רבינו, אך במשך שנים ארוכות, לא התרחש המסע. ושאלתי בפי היא מה אכן קרה, שגרם לכך שהרבי יגיע?

"ובכן, הסכת ושמע, באחת השנים נערכה סעודת הודיה, לרגל החלמתו של הרבי. ובאותו מעמד, הודיע הרבי כי הוא יפקוד את ציון רבינו בלודמיר.

עברו עוד כמה שנים, ובמוסדות טשערנאביל ביקשו לערוך שבת התאחדות לתומכי החצר. בתחילה דובר על שבת בארץ הקודש, שכן בגילו של הרבי, נסיעה ארוכה אל מעבר לים אינה דבר של מה בכך. אלא שכאשר נכנסו העסקנים אל הקודש פנימה כדי להציג את התכנית, הפתיע אותם הרבי בתגובה שלא ישכחו: "גם אם נסיעה לעבר הים תהיה כרוכה במאמץ, ובגילי הדבר אינו פשוט כלל וכלל, ללודמיר, אני מוכן ומחכה לנסוע!".

באותו רגע הבינו כולם שלא מדובר בעוד מסע, אלא במשאלת לב של שנים.

ואכן, כך נסענו, הרבי והחסידים ללודמיר. המסע היה מרומם ומיוחד בצורה יוצאת דופן. התפילות, הבכיות

כ"ק אדמו"ר מטשערנאביל שליט"א, מוחץ לציון הקדוש בלודמיר

רבים מעידים:

מאז שהתחלתי לקבוע לימוד בתורתו של רבינו, כל חיי השתנו.

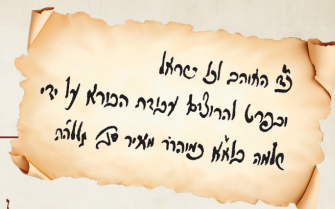
הרה"ק רבי אורי יהושע אשר אלחנן מפודיסוב-קאלביעל זי"ע, בהסכמתו על הספר הקדוש 'שמע שלמה':

פריח שושנים חדושי תורה ואמרים נעימים וקדושים מעלפות ספורים כוזהר הרקיע מזהירים שיצאו מפי ממלל ברברן זקיננו הרה"ק המפורסם בכל קצווי ארץ אור ישראל וקדושו מוה"ר שלמה מקארלין.

מי שיהגה בהם יזכה להנות מזיו אור תורתו, וליטע בלבו אהבה ה' ותורתו ויראתו.

דברים שנחרטו על גווילי אש

האזהב לכל ישראל ובפרט להרועים עבודת הבורא על קרי

סיפור מאילנא דחיי

רבינו הקדוש • צדיקי דורו • הדבקים בחיים

חגור עוז במתניו

סיפור לחג השבועות

תחגור אותו על מותנך. לא זו בלבד, אלא שאני מצוה עליך שתישאר בביתך החל מכניסת החג, ותיזהר מאוד לבל לעזוב או לצאת מפתח הבית. גם תאמר שם את 'תיקון ליל שבועות', ואל תצא לבית המדרש כלל וכלל".

אפוף פליאה רבה, יצא ר' יעקב המוכסן מביתו של הרבי, אסר שוב את מרכבתו ופנה לצאת לדרך, לטוב על עקבותיו, ובהלילות רבה, למען יוכל להספיק, בדרך הארוכה בת שבועות וימים, להגיע אל ביתו עוד בטרם פרוס חג השבועות. כאב גדול רבץ על ליבו משך כל זמן הנסיעה, אולם שוב ושוב התחזק באמונה תמה ותמימה באמונת צדיקים שכל דבריהם אמתי.

בתום מסע ארוך בהול ומייגע, הגיע ר' יעקב סוף-סוף לביתו שבגבולי רוסיה, בערב החג, מעט ממש לפני זמן תפילת מנחה. המומים ופוערי פה קיבלו אותו רעייתו ובני הבית, ולא קלטו מה מעשיו של אביהם כאן?! הלא מקומו כעת כמדי שנה בשנה, להיות בצל הרבי הקדוש בעלזא!

סיפר ר' יעקב לבני הבית ברוב צער, את אשר ציווה עליו הרבי לחזור מיד לביתו, ומיד ניחמה אותו רעייתו כי אל לו להצטער כלל וכלל, כי בוודאי לרבי כוונה נסתרת בדבר שעוד עתידה להתגלות.

הגיע חג השבועות הקדוש, ופרס את כנפיו על עירו של ר' יעקב. תושבי העיר היהודיים מתכנסים בבית הכנסת, אך הוא לא סר מפקודת הרבי, והוא נותר בביתו, מתפלל לבדו את תפילות החג בניעימה, ליבו ומחשבתו נתונים להיכלו הגדול של רבי יהושע בעלזא.

לאחר סעודת הליל, פנה ר' יעקב ושלף בסילודין את אבנטו של הרבי, שנתן בידיו מתנה, חגור את עצמו, והחל לקרוא את ה'תיקון' בחדרת קודש.

בשעת לילה מאוחרת, נשמע לפתע קול מחריד מיוון הדלת. שלושה גולנים חסונים פרצו את דלת הבית, ומקלות ברזל משוננות בידיהם. השלושה צעדו לתוך הבית פנימה בצעדים מאיימים בכוונה לפגוע בכל מי שייקרה בדרכם, ואז נפגשו מבטיהם ההמומים ברי' יעקב בעל הבית, שלפי תוכניתם, כלל לא היה אמור לשהות בבית.

והנה, כאשר הגיע מראהו של הגארטל הקדוש של הרבי לתוך עיניהם של השודדים, אירע נס ופלא. השלושה קפאו על מקומותיהם באחת מבלי יכולת לזוז או לנוע. פחד גדול שיתק אותם ורעד גורא אחז בגוים.

ר' יעקב לא השתהה לרגע. מיד הפשיל מעליו את האבנט הארוך וקשר היטב את שלושת הרוצחים, תוך כדי שהוא שולח לקרוא לשוטרים העירוניים שיבואו לאסרם.

עתה הבין ר' יעקב היטב עד כמה צופות עיניו הקדושות של הרבי למרחקים, שראה ברוח קדשו את תוכניתם הזדונית של הכנופיה, שזממו לשדוד את הכסף הרב שמונה בבית, דווקא בזמן שהוא איננו נמצא, ובכוונתם הרעה הייתה להזיק לנפשם של בני הבית, רחמנא ליצלן. בזכותו של הרבי ניצלו חייהם של בני הבית וניצל גם ממונו הרב.

דרך ארוכה בת כשלושה שבועות, עשה החסיד ר' יעקב ממקום מושבו באחת הערים הרוסיות, עד לעיירה בעלזא, שם משכן כבודו של מורו ורבו הרה"ק רבי יהושע בעלזא.

ימים ארוכים עשה ר' יעקב את דרכו, תחת שמש-קיץ קופחת. שעות ארוכות קיפצה העגלה בשבילי הדרך הסלולים, כמו גם בשבילי העפר הזרויים אבנים ומכשולים. שלוש שבתות נאלץ ר' יעקב לשבות בנכר, באכסניות בלתי מוכרות, לעת בא השבת בעיצומו של מסעו הנמרץ. מורגל הוא ר' יעקב בימי השגרה לסדר יום מסודר ומוקפד, ובהיותו איש אמיד ובעל יכולת, גם רגיל היה לארוחות דשנות וערבות, ולהתנהלות שלווה ורגועה. אולם הכל היה שווה בעבורו - שבועות ארוכים של נדידה וחוסר נוחות, אין-ספור שעות של נסיעה מטלטלת גוף וגם נפש - כדי לשהות בצל קדשו של הרבי בחג השבועות, חג מתן תורה.

לא רק קושי טלטול הדרך היה כרוך בנסיעה אל הצדיק, אלא גם קושי והפסד ממוני. שכן כ'מוכסן' שימש ר' יעקב לצורך פרנסתו במקום מגוריו, כזה הממונה מטעם הרשויות לגבות מטעמם תשלומי מס שונים, ולהעבירם לידי הממשל. מתוקף תפקידו הרם, זכה ר' יעקב למעמד של כבוד וגם השתכר ברווח, בשכר הגון ונכבד. ובכל אותם שבועות בהם נעדר היה מביתו, מפסיד היה סכום ניכר ממשכורתו, בהיותו מעמיד תחתיו מוכסן חילופי. אך כל זה היה נחשב למאומה בעיניו של ר' יעקב, אל מול חשקו העז וצמאונו הגובר לבוא בהיכלו של הרבי, בתוך קהל האלפים, ולשהות בחצרו בעת מתן התורה.

סוף סוף הגיע ר' יעקב ונכנס בשעריה של בעלזא, ושם פעמיו מיד אל מעון הצדיק, כדי לטול ברכת שלום עליכם. הימים עדיין ימי חודש אייר היו, שכן ר' יעקב ביקש לחסות זמן ניכר בצל הקודש, ולכן הקדים את מסעו לזמן ממושך עוד קודם לחג הקדוש.

לפליאתו ואכזבתו של ר' יעקב לא היתה גבול, עת שמעו אחזניו את הוראתו המפורשת והנחרצת של הרבי:

"ר' יעקב, קום נא וחזור לביתך מהר ככל האפשר!"

הדברים נפלו על ראשו של ר' יעקב כמו ערמת סלעים.

לטמיון ירדו כל שבועות נסיעה הארוכות עד הנה?! האם עליו לשוב על עקבותיו ולחזור כלעומת שבא?
ניסה ר' יעקב להתחנן על נפשו, אולם הרבי היה נחרץ:

"ר' יעקב, צא במהירות האפשרית וחזור לביתך, יודע אני את הטרחה הגדולה שלך בנסיעה המפרכת, אולם מצוה אני עליך שתשוב על עקבותיך ותחזור לביתך, להיות שם עם בני משפחתך בחג השבועות!"

ואז הוסיף הצדיק ואמר משפט מתמיה שבעתיים:

"אעניק לך כעת את האבנט שלי במתנה, ואבקשך לזכור לבל תשכח, שבלייל החג

העיירה בעלזא

ההכנות ליארצייט תשפ"ו

"דעם רבינס זאל"

בלודמיר מתכוננים ליום הגדול בשנה של העיר - כ"ב תמוז.

אחד מהחידושים שהציבור בירכו עליו מאוד הוא "דעם רבינס זאל" - אולם חדש ומפואר בבית רבינו, גדול ומורחב, היכול להכיל מאות אנשים. ההיכל נבנה בשנה שעברה בתרומת ידידינו הרה"ח ר' חיים דוד גרוסמן שליט"א מירושלים עיה"ק.

לקראת היארצייט משלימים את כל עבודות בניית ההיכל, ובעזרת ה' ביום היארצייט תתקיים חנוכת הבית ברוב פאר והדר.

כ"ק אדמו"ר מטשורנוביל שליט"א בלחיים טיש ב'דעם רבינס זאל'

ילדי רבינו שלמה // חידת השבוע

מָרְן הַבְּעַל שֵׁם טוֹב

ה' פְּנֵה לְשֵׁם הַתְּחַמֵּם בְּאִשׁוֹ הַגְּדוֹלָה וְלִשְׁמֵעַ דְּבָרָיו מִתּוֹךְ הָאֵשׁ.

בְּחַג הַשְּׁבֻעוֹת שְׁנַת תַּק"כ הוֹדִיעַ מָרְן הַבְּעַש"ט שְׁבָא קָצוֹ, וְצִוָּה לְתַלְמִידָיו הַקְּדוֹשִׁים שִׁיעֲמֵדוּ סָבִיב לְמִשְׁתֵּי, וְאָמַר לָהֶם דְּבַרֵי תוֹרָה, וְצִוָּה לָהֶם לומר 'יְהִי נַעֲמִ, וְהַתְּחִיל לְהוֹדִיעַ וְלַחֲדוֹר כְּמוֹ בִּישׁוּמֹנָה עֶשְׂרֵה. אַחַר כֵּךְ נָח מְעַט, וְרָאוּ שֶׁעֲלָה וְנִתְעַלָּה בְּמִיתַת גְּשִׁימָה, תוֹךְ כְּדֵי שְׁאֵמַר אֶת הַפְּסוּק 'אֵל תְּבוֹאֲנִי רָגֵל גֹּאֲוָה.'

אִמְרוּ בְּשֵׁם הַצְּדִיקִים מְקַאֲרֵלִין, שֶׁנִּשְׁמָה כְּמוֹ נִשְׁמַת הַיְבַעַל שֵׁם טוֹב, בְּאֵה לְעוֹלָם פַּעַם אַחַת לְאֵלֶיךָ שְׁנַיִם (פְּתַבֵּי הַר"ם ז"ל מְקַאֲרֵלִין). וּמִסִּפָּה, כִּי פַעַם הָיָה רַבִּי לֵיב שְׁרָה'ס מְדַבֵּר אֹדוֹת הַבְּעַש"ט הַקְּדוֹשׁ, הוֹדִיעַ וְאָמַר: הַבְּעַש"ט הַקְּדוֹשׁ, אִם הָיָה בְּזִמְן הַגְּאוּנִים - הָיָה גֹּאֲוֹן, וְגִדּוֹר הָאֲמוֹרָאִים - הָיָה אֲמוֹרָא, וְגִדּוֹר הַנְּבִיאִים - הָיָה נְבִיא, וְגִדּוֹר אֲבוֹת הַקְּדוֹשִׁים - הָיָה אוֹמְרִים עֲלֵיו בְּבְרַכְתָּ אֲבוֹת שְׁבִישְׁמוֹנָה עֶשְׂרֵה: "אֵלֶיךָ אֲבָרְהָם אֵלֶיךָ יִצְחָק אֵלֶיךָ יַעֲקֹב וְאֵלֶיךָ יִשְׂרָאֵל..."

(שיח שרפי קודש)

יוֹם חַג הַשְּׁבֻעוֹת, הוּא יוֹם הַלּוֹלָת רַבְּנוּ מָרְן אוֹר שְׁבַעַת הַיָּמִים, מִיַּסַּד הַחֲסִידוֹת, הַיְבַעַל שֵׁם טוֹב הַקְּדוֹשׁ.

הַבְּעַל שֵׁם טוֹב הַקְּדוֹשׁ נוֹלַד בַּח"י אֵלּוֹל שְׁנַת נַח"ת, לְעַת וְזִנְתוֹ שֶׁל אָבִיו רַבִּי אֵלִיעֶזֶר וְאִמּוֹ מֵרַת שְׁרָה ע"ה. בְּעוֹדוֹ נֶעַר הַתִּימָם מֵהוֹרֵיו, וְהַתְּבוּדָּד בֵּינוּ לְבִין קוֹנֵו בְּתוֹרָה וְעִבּוּדַת ה', עַד שֶׁנַּעֲשָׂה לְרִישׁ דּוֹכְנָא (עוֹזֵר לְמַלְמַד), אַחַר כֵּךְ נַעֲשָׂה שִׁמְשׁ בֵּית הַמְּדֻרָשׁ, וּבְלִילוֹת הָיָה שׁוֹקֵד עַל הַתּוֹרָה וְעַל הַעֲבוּדָה בְּהַצְנַע לְעַת.

בְּהִגִּיעוֹ לְפָרְקוֹ נִשָּׂא אֶת מֵרַת חַנָּה אַחֲתוֹ שֶׁל רַבִּי גְּרִשׁוֹן מְקַטוֹב, בֵּת רַבִּי אֶפְרַיִם מְקַטוֹב. הַבְּעַל שֵׁם טוֹב הַקְּדוֹשׁ הַתְּבוּדָּד יָמִים וְשָׁנִים בְּהָרִי קְטוֹב וְהַתְּעַלָּה עַד שֶׁמִּי רוּם, בְּלִמְדוֹ תוֹרָה מִפִּי אֲחִיהַּ הַשִּׁילּוּנִי (שְׁהִיָּה מְבִית דִּינּוּ שֶׁל דּוֹד הַמְּלָךְ) עַד שֶׁמְלָאוּ לוֹ לִיּוֹ שְׁנָה, וְהִגִּיעָה עַת הַתְּגָלוֹתוֹ.

מִתְחַלְלָה יֶסֶד בֵּית מְדֻרָשׁ בְּעִיר בְּרָאדִי, וְלֵאחֲרָי מִכֵּן קָבַע מוֹשְׁבוֹ בְּעִיר טְלוֹסֵט, וְלִבְסוֹף קָבַע אִיתָן מוֹשְׁבוֹ בְּעִיר מַעֲזֵיבּוֹ וְהָיָה כָּל מִבְּקָשׁ

"זאת תורת העולה - די תורה וזאת איז מיט'ן ברען און מיט חיות פון גאט, גיט ארוף צו גאט [-] התורה שהיא ביקוד איש ובחיות מה', עולה לה!"

מרגלית מחוררתו
של רבינו שלמה מקרליו